

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **H. m. S. r. B.**, P. n., č. X, B., proti žalovanej **A. R., s.r.o.**, R., zastúpenej JUDr. Ľ. H., advokátom v B., **o zaplatenie 31 780,95 EUR (957 432,90 Sk) s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Bratislava II pod sp.zn. 7 C 55/2006, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 29. januára 2009 sp.zn. 3 Co 100/07, 3 Co 101/07, rozhodol

t a k t o :

Dovolanie žalovanej **o d m i e t a** .

Žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava II rozsudkom z 20. novembra 2006 č.k. 7 C 55/06-97 uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi 661 331,50 Sk so 7 % úrokom z omeškania ročne od 6. marca 2006 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšku žalobu zamietol. Žalobcovi náhradu trov konania nepriznal a žalovanú zaviazal zaplatiť súdny poplatok za návrh v sume 33 065,-- Sk na účet súdu do desať dní od právoplatnosti rozsudku. Pokiaľ ide o rozhodnutie vo veci samej vychádzal zo zistenia, že v období od 13. mája 2003 do 31. decembra 2005 bol žalobca vlastníkom pozemku parc. č. X. v kat. úz. P., na ktorom sa nachádza rozostavaná stavba "líniovej občianskej vybavenosti", ktorej vlastníkom sa 13. mája 2003 stala žalovaná (a bola ním až do 28. februára 2006). Za uvedené obdobie od 13. mája 2003 do 31. decembra 2005 žalovaná užívala pozemok žalobcu (tým, že na ňom bola postavená nehnuteľnosť v jej vlastníctve) bez toho, a by mala uzatvorenú nájomnú alebo inú zmluvu so žalobcom, ktorá by ju k tomu oprávňovala a za užívanie tohto pozemku neplatila žalobcovi žiadnu úhradu, čím sa na úkor žalobcu bezdôvodne obohacovala. Žalobca, aj keď mal uzatvorenú nájomnú zmluvu na pozemok s iným subjektom, vedel, že od 13. mája

2003 pozemok užíva žalovaná, ktorá sa týmto dňom stala vlastníkom nehnuteľnosti postavenej na pozemku žalobcu, ktorú kúpila práve od nájomcu. Žalovaná si pritom tiež bola vedomá, že jej nehnuteľnosť stojí na cudzom pozemku. Žalobca teda vedel, kto sa na jeho úkor bezdôvodne obohacuje a správne si uplatnil bezdôvodné obohatenie voči žalovanej, a v sume bežného nájomného za pozemok v sume 110,-- Sk/m²/rok, za celé uvedené obdobie od 13. mája 2003 do 31. decembra 2005. Na základe týchto zistení a v dôsledku žalovanou úspešne uplatnenej námietky premlčania tak žalobcovi priznal bezdôvodné obohatenie iba za dobu od 6. marca 2004 do 31. decembra 2005 a vo zvyšku žalobu zamietol, keď mal za preukázané, že žalobca sa najneskôr 11. septembra 2003 dozvedel, že žalovaná je vlastníkom nehnuteľnosti postavenej na jeho pozemku, žalobu na súd podal 6. marca 2006, preto bezdôvodné obohatenie, ktoré vzniklo pred 6. marcom 2004, si žalobca uplatnil po uplynutí dvojročnej premlčacej doby. Keďže žalovaná sa so zaplatením dostala do omeškania, priznal žalobcovi aj úrok z omeškania, ktorého výška je v súlade s nariadením vlády č. 87/1995 Z.z. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 2 O.s.p. a o povinnosti žalovanej zaplatiť na účet súdu súdny poplatok rozhodol podľa § 2 ods. 2 zákona č. 71/1992 Zb. v znení neskorších predpisov.

Na odvolanie žalovanej Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 29. januára 2009 sp.zn. 3 Co 100/07, 3 Co 101/07 potvrdil rozsudok okresného súdu v napadnutej časti (t.j. v časti výroku o vyhovení žalobe o povinnosti žalovanej zaplatiť súdny poplatok). Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. V odôvodnení rozsudku sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi okresného údu. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p. s tým, že žalobcovi žiadne trovy nevznikli. (Okrem uvedeného, týmto rozsudkom potvrdil aj uznesenie prvostupňového súdu z 18. januára 2007 č.k. 7 C 55/06-103, ktorým bola žalovaná zaviazaná na doplatenie súdneho poplatku za návrh – pozn. dovolacieho súdu).

Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie žalovaná, žiadala ho zrušiť a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Dovolanie odôvodnila tým, že napadnuté rozhodnutie je zmätočné, nepreskúmateľné, pretože odvolací súd svoj právny názor, odôvodnenie rozhodnutia zakladá na nesprávnych, nesynchronných procesnoprávných normách, opomínajúc prechodné ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, čím bola postupom súdu žalovanej odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.). Možnosť konať pred súdom bola žalovanej odňatá aj tým, že odvolací súd na prejednanie odvolania

nenariadil pojednávanie a z napadnutého rozhodnutia je zjavné, že odvolací súd sa so všetkými námietkami uvedenými v odvolaní nevysporiadal. Okrem toho namietala aj nesprávne právne posúdenie veci súdmi v otázke zodpovednosti práve žalovanej za žalobcom uplatnené bezdôvodné obohatenie a napadla aj správnosť skutkových zistení (napr. výmera pozemku). V tejto súvislosti v celom rozsahu odkázala na odôvodnenie svojho odvolania proti rozsudku prvostupňového súdu.

Žalobca v písomnom vyjadrení vyslovil názor, že v danej veci dovolanie nie je prípustné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom.

V zmysle § 238 O.s.p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnutý zmeňujúci rozsudok (§ 238 ods. 1 O.s.p.) alebo rozsudok, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O.s.p.), alebo rozsudok potvrdzujúci rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd v jeho výroku vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože po právnej stránke ide o rozhodnutie zásadného významu (§ 238 ods. 3 O.s.p.).

Nakoľko v prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok, ktorým odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa (pričom v jeho výroku prípustnosť dovolania nevyslovil) je nepochybné, že prípustnosť dovolania žalovanej z § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. nemožno vyvodit'.

Vzhľadom na zákonnú povinnosť skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p. (§ 242 ods. 1 veta druhá O.s.p.), dovolací súd sa ďalej zaoberal otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p., pričom nezistil existenciu žiadnej podmienky prípustnosti dovolania uvedenej v tomto zákonnom ustanovení.

Nezistil ani podmienky prípustnosti dovolania podľa § 237 písm. f/ O.s.p., na ktoré poukazovala dovolateľka.

Podľa § 237 písm. f/ O.s.p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak sa účastníkovi konania postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Odňatím možnosti konať pred súdom sa v zmysle tohto ustanovenia rozumie taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi konania znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Z obsahu spisu však nevyplýva, že by súdy v prejednávanej veci v prípade žalovanej nerešpektovali niektoré z týchto práv. K vyššie v odôvodnení tohto rozhodnutia uvedenému tvrdeniu žalovanej, o ktoré opiera prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ O.s.p. treba uviesť, že odvolací súd, nakoľko o odvolaní rozhodol 29. januára 2009, po procesnej stránke postupoval v súlade s ustanovením § 372p ods. 1 O.s.p. (prechodné ustanovenie k úpravám účinným od 15. októbra 2008), podľa ktorého na konania začaté pred 15. októbrom 2008 sa použijú predpisy účinné od 15. októbra 2008 (zákon č. 384/2008 Z.z. – pozn. dovolacieho súdu), ak nie je ďalej ustanovené inak. To znamená, že pokiaľ v prejednávanej veci nejde ani o jeden z prípadov uvedených pod písm. a/ až c/ ustanovenia § 214 ods. 1 O.s.p. (v znení účinnom od 15. októbra 2008), kedy na prejednanie odvolania proti rozhodnutiu vo veci samej nariadi predseda senátu odvolacieho súdu pojednávanie vždy, rozhodnutím o odvolaní žalovanej aj bez nariadenia pojednávania, čo umožňuje ustanovenie § 214 ods. 2 O.s.p., nebola postupom odvolacieho súdu odňatá žalovanej možnosť konať pred súdom. Na tom nič nemení ani fakt, že v odôvodnení písomného vyhotovenia rozsudku odvolacieho súdu (na str. 4) je, mimo iných, uvedený odkaz na § 214 ods. 3 O.s.p. (ktoré ustanovenie v čase rozhodovania odvolacieho súdu nebolo už účinné), keď z obsahu spisu je zrejmé, že ide iba o chybu v písaní (viď zápisnicu o pojednávaní pred odvolacím súdom na čl. 126, v ktorej odvolací súd rozhodovanie bez nariadenia pojednávania odôvodňuje ustanovením § 214 ods. 2 O.s.p.). Pokiaľ ide o druhú výhradu dovolateľky, t.j. že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, dovolací súd poukazuje na to, že nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) považuje Občiansky súdny poriadok za prípustný dovolací dôvod (ktorý možno uplatniť vtedy, ak je dovolanie prípustné), samotné nesprávne právne posúdenie veci ale prípustnosť dovolania nezakladá. Dovolanie je totiž v ustanoveniach Občianskeho súdneho poriadku upravené ako mimoriadny

opravný prostriedok, ktorý nemožno podať proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu; pokiaľ nie sú splnené procesné podmienky prípustnosti dovolania, nemožno napadnuté rozhodnutie podrobiť vecnému preskúmvaniu, a preto ani zohľadniť prípadné vecné nesprávnosti rozhodnutia.

Keďže v danom prípade dovolanie nie je podľa § 238 O.s.p. prípustné, nebola preukázaná existencia dovolateľkou namietanej vady konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. a neboli zistené (ani tvrdené) iné vady uvedené v § 237 O.s.p., dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že dovolanie žalovanej je neprípustné, preto ho odmietol (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p.).

O náhrade trov dovolacieho konania dovolací súd rozhodol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p. s tým, že žalobcovi, ktorému by podľa výsledku konania vzniklo právo na náhradu trov tohto konania, žiadne trovy nevznikli.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 25. februára 2010

JUDr. Eva Sakálová, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia : Jarmila Uhlířová